

Sygn. akt II K 629/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 sierpnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 sierpnia 2022 roku

sprawy S. U. córki T. i J. z domu U.

urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to że:

W dniu 9 sierpnia 2021 roku w N. przy ul. (...) działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej zawarła umowę pożyczki pieniężnej o numerze (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty zobowiązania, czym doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1154 złotych

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

I. uznaje obwinioną S. U. za winną czynu zarzucanego aktem oskarżenia doprecyzowując, iż wprowadziła ona w błąd przedstawiciela (...) S.A. także w zakresie wysokości osiągniętych dochodów tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierza oskarżonej S. U. karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 43b k.k. orzeka wobec oskarżonej S. U. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego udostępnienie na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy K. przez okres 2 (dwóch) tygodni;

III. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje na rzecz adwokata P. P. kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej S. U. z urzędu w toku postępowania jurysdykcyjnego

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej S. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 629/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych			

<p>czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	S. U.	w dniu 9 sierpnia 2021 roku w N. przy ulicy (...) działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej o zawarła umowę pożyczki pieniężnej o numerze (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty zobowiązaniaa także także w zakresie wysokości osiągniętych dochodów, czym doprowadziła (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>S. U. w sierpniu 2021 roku pomieszkiwała u swojego kuzyna M. U. w N. przy ulicy (...). W tym czasie oskarżona była osobą bezrobotną, utrzymującą się z zasiłków przyznawanych przez opiekę społeczną. Miesięcznie S. U. z tego tytułu uzyskiwała dochód w wysokości 244,37 złotych, a także korzystała z programu P. w szkole i w domu. Równocześnie oskarżona w tym czasie prowadziła rozrywkowy tryb życia, nadużywała alkoholu, paliła papierosy. W związku z tym S. U. wówczas miała poważne problemy finansowe.</p>	<p>Informacja z (...) k. 13</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej S. U. k. 23 -24</p> <p>Pismo z MOPS k. 32</p> <p>Karta karna oskarżonej S. U. k. 33</p>		
<p>Dlatego też S. U. zdecydowała zawrzeć umowę pożyczki ze spółką (...) S.A. We wniosku o zawarcie przedmiotowej umowy S. U. podała, że osiąga miesięczny dochód w wysokości 1600 złotych, a na jej stałe miesięczne wydatki składa się kwota 100 złotych. Owa sytuacja finansowa S. U. nie była weryfikowana przez pożyczkodawcę, poza wizytą w miejscu zamieszkania oskarżonej M. P., która to potwierdziła, że S. U. faktycznie zamieszkuje pod tym adresem i</p>	<p>Wniosek o pożyczkę pieniężną k. 8-9</p> <p>Oświadczenie oskarżonej k.10</p> <p>Zeznania świadka T. B. k. 14-15</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej S. U. k. 23 -24</p> <p>Zeznania świadek M. P. k. 29-30</p>		

<p>jest beneficjentką pomocy społecznej.</p>			
<p>W związku z powyższym wprowadzeniem w błąd S. U. doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na które składało się wydanie S. U. gotówki w kwocie 500 złotych oraz karty przedpłaconej nr (...) zasilonej kwotą 654 złotych (rzeczona karta przedpłacona wynikała z wykupienia przez pożyczkobiorcę pakietu ubezpieczenia medycznego w firmie (...)) poprzez zawarcie, a następnie wykonanie w dniu 9 sierpnia 2021 roku umowy pożyczki nr (...).</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Umowa pożyczki pieniężnej nr (...) k. 3-6</p> <p>Wniosek o pożyczkę pieniężną k. 8-9</p> <p>Zeznania świadka T. B. k. 14-15</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej S. U. k. 23 -24</p>		
<p>Oskarżona doskonale wiedziała, że nie będzie w stanie regularnie spłacać tej pożyczki. Wprawdzie dokonała ona kilku pierwszych wpłat, ale zdawała sobie sprawę już w chwili zawierania umowy, że nie będzie w stanie spłacić całości pożyczki, a pierwsze wpłaty były czynione tylko i wyłącznie w celu stworzenia pozorów chęci/zamiaru wywiązania się z zobowiązania.</p>	<p>Zeznania świadka T. B. k. 14-15</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej S. U. k. 23 -24</p>		
<p>Finalnie S. U. dokonała jedynie 8 wpłat, a konto tej umowy na łączną sumę 207,20 złotych, po czym całkowicie zaniechała realizacji tego zobowiązania. W toku</p>	<p>Zeznania świadka T. B. k. 14-15</p> <p>Pismo E. (...) z dnia 23 czerwca 2022 roku k. 50</p>		

<p>postępowania windykacyjnego pokrzywdzona spółka 26 kwietnia 2022 roku dokonała sprzedaży owej wierzytelności na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz (...) z siedzibą w G..</p>			
<p>S. U. ma ukończone 24 lata i jest obywatelką Polski. Oskarżona posiada wykształcenie zawodowe. S. U. jest osobą bezrobotną, utrzymującą się z zasiłków socjalnych oraz pomocy jej aktualnego partnera. Oskarżona nie posiada żadnych wartościowych składników majątkowych. S. U. jest bezdzietną panną, nie mającą nikogo na swoim utrzymaniu. S. U. jest osobą niekaraną. Niemniej w stosunku do niej toczy się postępowanie jurysdykcyjne w sprawie o groźby karalne. S. U. w 2022 roku była także wielokrotnie ukarana za wykroczenia przeciwko mieniu, polegające na kradzieżach sklepowych. Oskarżona w przeszłości leczyła się psychiatrycznie. Niemniej w chwili czynu posiadała zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem, jednakże stan jej zdrowia nie pozwalał na prowadzenie</p>	<p>wiedza powzięta z urzędu, a także: Wyjaśnienia oskarżonej S. U. k. 23 -24 w zakresie danych osobopoznawczych Notatka o oskarżonej k. 28 Karta karna oskarżonej S. U. k. 33 Opinia sądowo – psychiatryczna k. 64-65</p>		

obrony w sposób samodzielny i rozsądny.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonej S. U.	Oskarżona S. U. w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do zarzucanego jej czynu, składając w tym zakresie bardzo obszerne wyjaśnienia. Natomiast w trakcie postępowania jurysdykcyjnego oskarżona stawiała się tylko na pierwszym terminie rozprawy, gdzie podała, że w przeszłości leczyła się psychiatrycznie, co skutkowało koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii biegłego	

i wyznaczeniu jej obrońcy z urzędu. Natomiast na kolejnym terminie rozprawy, gdzie prowadzono od początku przewód sądowy oskarżona będąc prawidłowo zawiadomiona nie stawiła się na czynności sądowe, nie przekładając żadnego usprawiedliwienia swojej nieobecności, najwyraźniej zadawalając się obecnością swojego obrońcy z urzędu. Przechodząc do treści wyjaśnień S. U. złożonych w trakcie dochodzenia. Ówczesna podejrzana podała, że w sierpniu 2021 roku znajdowała się ona w bardzo trudnej sytuacji finansowej i pomieszkiwała u swojego kuzyna. Oskarżona podkreśliła, że owa trudna sytuacja finansowa wynikała z braku zatrudnienia i prowadzenia rozrywkowego trybu życia polegającego na nadużywaniu alkoholu i paleniu papierosów. Oskarżona podała w sposób kategoryczny, że doskonale wiedziała, że nie będzie w stanie wywiązać się z zaciągniętej umowy, a pierwsze wpłaty były czynione tylko i wyłącznie dla stworzenia pozorów chęci zwrotu pożyczki i uniknięcia nadzoru ze strony przedstawicieli pożyczkodawcy. S. U. również w sposób zdecydowany powiedziała, że wprowadziła

pożyczkodawcę w błąd wskazując, że miesięcznie uzyskuje dochód w wysokości 1600 złotych, podczas gdy faktycznie owa rozporządzalna przez oskarżoną sumę wynosiła niespełna 300 złotych. Oskarżona podała także, że to jej podpisy widnieją na owych umowach. Oskarżona podała, że żałuje swojego zachowania, ale nie jest w stanie teraz spłacić zaciągniętego przez siebie zobowiązania. Wyjaśnienia oskarżonej S. U. należy ocenić jako szczerze, wiarygodne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i co najważniejsze koherentne z pozostałymi dowodami ujawnionymi w tym postępowaniu. W tym miejscu należy podkreślić, że informacja o wysokości podanych dochodów koreluje z danymi wynikającymi z dokumentów przedłożonych przez pokrzywdzoną spółkę, a konkretnie wniosku oskarżonej o udzielenie pożyczki. Dalej wysokość jej rozporządzalnych dochodów w tym czasie jest potwierdzona także za pomocą pisma MOPS w N.. Dalej należy wskazać, że tylko częściowa spłata pożyczki, wynika także z zeznań T. B.. Fakt weryfikacji jej miejsca zamieszkania z zeznań M. P.. Następnie należy wskazać, że szczególnie cenne były wyjaśnienia

		<p>oskarżonej, która wprost podała, że w tamtym czasie nie pracowała, prowadziła rozrywkowy tryb życia, który generował duże wydatki. Tak też oskarżona tłumaczyła swoją motywację odnośnie wzięcia tej pożyczki, a także co niezmiernie istotne podkreślała swoją wiedzę o tym że nie jest w stanie wywiązać się z tej umowy. Owe wyjaśnienia są bardzo cenne, gdyż najlepiej oddają stan wiedzy oskarżonej. Zarazem szczerść oskarżonej i brak przedstawiania się w lepszym świetle był okolicznością łagodzącą w procesie wymierzenia kary. Sąd Rejonowy zważył, że owe wyjaśnienia są zbieżne z pozostałymi dowodami, a trakcie ich analizy nie ujawniono jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. Depozycje te pozostają także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, że owe wyjaśnienia stanowią niezwykle cenny materiał dowodowy, przydatny do rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie.</p>	
<p>Zeznania świadka T. B.</p>	<p>Sąd Rejonowy nie miał także wątpliwości odnośnie wiarygodności depozycji procesowy, złożonych w trakcie procesu przez świadka T. B.. Świadek ten jest osobą całkowicie obcą dla stron</p>		

tego procesu. T. B. nie miał żadnego interesu w składaniu niekorzystnych dla S. U. depozycji. Co więcej należy podkreślić, że świadek ten nie miał bezpośredniej wiedzy odnośnie inkryminowanego zdarzenia, a całość jego relacji opiera się na dokumentacji związanej z przedmiotową umową pożyczki. Warto zauważyć, że świadek ów fakt podkreślił, chociażby wskazując, że większą wiedzę w tej materii będzie mieć M. P., która była pełnomocnikiem pokrzywdzonej spółki przy zawarciu tej umowy. Dalej należy zwrócić uwagę, że zeznania T. B. w całości korelowały z zgromadzoną a w aktach sprawy dokumentacją związaną z zawarciem tej umowy. Sąd Rejonowy zważył także, że owe zeznania w żadnym miejscu nie były sprzeczne z wyjaśnieniami przyznającej się do winy S. U.. Stąd też należało uznać owe zeznania za przydatne, w sposób subsydiarny do ustalenia stanu faktycznego w tej sprawie. Jednocześnie owe zeznania jedynie odczytano na rozprawie w trybie art. 392 k.p.k. za zgodą obecnego na sali rozpraw obrońcy oskarżonej. Brak było potrzeby przeprowadzenia tego dowodu w sposób bezpośredni, z jednej strony z uwagi na niesporny charakter

	<p>sprawy, a z drugiej na powzięcie przez świadka wiedzy o tym zdarzeniu na podstawie analizy dokumentów, znajdujących się przecież w aktach sprawy i w żaden sposób niekwestionowanych przez obronę.</p>	
Zeznania świadek M. P.	<p>Podobnie należało ocenić oświadczenia wiedzy złożone w toku tego postępowania przez świadka M. P.. Świadek ta opisała przebieg zawarcia umowy pożyczki z oskarżoną S. U.. Co istotne M. P. wskazała, że z uwagi na niską wartość umowy nie weryfikowała składanych przez S. U. oświadczeń w zakresie uzyskiwanego przez nią dochodu. Należy podkreślić, że M. P. jest osobą obcą dla S. U., która nie miała celu w jej pomawianiu. Nadto jej relacja procesowa jest zgodna nie tylko z dokumentacją dołączoną do akt tego postępowania, lecz także zbieżna z wyjaśnieniami samej oskarżonej. Oceniając owe zeznania Sąd Rejonowy nie dostrzegł w nich wykluczających się sformułowań, lakonicznych wypowiedzi. E. również te zeznania okazały się być pomocne w procesie tworzenia stanu faktycznego na potrzeby rozstrzygnięcia tej sprawy. Równocześnie analogicznie jak w</p>	

	<p>przypadku zeznań świadka T. B., również depozycje procesowe M. P. zostały wprowadzone w poczet materiału dowodowego w tej sprawie poprzez ich odczytanie w trybie art. 392 k.p.k., na co wyraził zgodę obrońca oskarżonej, a zeznania świadka nie były sprzeczne z oświadczeniami samej S. U..</p>	
Opinia sądowo psychiatryczna -	<p>Z uwagi na informacje przekazaną przez S. U. 8 lipca 2022 roku koniecznym było dopuszczenie dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie z wyznaczonym im terminem sporządzili pisemną opinię w zakresie stanu psychicznego oskarżonej tempore criminis, a także jej zdolności do udziału w procesie. W ocenie Sądu Rejonowego opinia biegłych psychiatrów M. B. oraz H. B. okazała się być w pełni przydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie była. Biegli ci w sposób kompletny odpowiedzieli na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonej S. U.. Co ważne biegli wskazali dlaczego mimo pewnego rodzaju schorzeń oskarżonej była ona poczytalna w chwili czynu, w odróżnieniu</p>	

do zachowania oskarżonej objętej innym badaniem. Jednocześnie w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłych do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych w zakresie ich poziomu wiedzy specjalnej z dziedziny psychiatrii sądowej, jak również brak było podstaw do powzięcia wątpliwości, co do ich bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych metodologii badań oraz zgodności opracowanych przez nich wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Co więcej żadna ze stron tego procesu w żaden sposób nie kwestionowała treści zawartych w powyższym dokumencie procesowym. W sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 201 k.p.k. Mianowicie opinia biegłych posiada atrybut pełności, biegli w sposób staranny w przystępny sposób wskazali powody powzięcia takich a nie innych wniosków, przez co opinia ta jest także jasna. Nadto analiza jej treści nie pozwala stwierdzić jakichkolwiek dyskwalifikujących ją sprzeczności. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej związanej ze zdrowiem psychicznym oskarżonego oparł się w pełni na opinii

	<p>sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy M. B. i H. B.. Równocześnie z uwagi na jednoznaczne stwierdzenie biegłych, iż S. U. nie jest w stanie prowadzić obrony w sposób samodzielny, konieczne było przeprowadzenie przewodu sądowego od nowa, już w obecności obrońcy oskarżonej. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę na stwierdzenie biegłych, że oskarżona jest osobą uzależnioną od alkoholu i przejawia cechy osobowości nieprawidłowej, co Sąd musiał uwzględnić oceniając wybór właściwej reakcji penalnej na przypisane oskarżonej zachowanie.</p>	
(...) S.A	<p>Istotne znaczenie dla właściwej reakcji karnej miało także pisemne oświadczenie pokrzywdzonego już z toku postępowania jurysdykcyjnego, że sprzedał wierzytelność pochodzącą z inkryminowanej umowy. Okoliczność ta musiała być uwzględniona i skutkować odmową postulowanego w piśmie przewodnim oskarżyciela publicznego środka kompensacyjnego.</p>	
dokumentacje związaną z zawarciem umowy, pisma z (...), MOPS czy wreszcie dane osobopoznawcze odnoszące się do karty	<p>Natomiast jako wiarygodne należało uznać inne dowody wnioskowane do przeprowadzenia na</p>	

karnej i notatki o oskarżonej	rozprawie głównej tj. dokumentacji związanej z zawarciem umowy, pisma z (...), MOPS czy wreszcie dane osobopoznawcze odnoszące się do karty karnej i notatki o oskarżonej. Przedmiotowe dowody w realiach niniejszej sprawy nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Co więcej pochodziły one od osób w żaden sposób nie związany z S. U.. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie i przez uprawnione do tego osoby. Stąd też Sąd Rejonowy odtworzył stan faktyczny w tej sprawie również na podstawie wyżej wskazanych dowodów.		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	I	S. U.

	postępowania zgodna z zarzutem	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej		
<p>S. U. została oskarżona o to, że w dniu 9 sierpnia 2021 roku w N. przy ulicy (...) działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej o zawarła umowę pożyczki pieniężnej o numerze (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty zobowiązania, czym doprowadziła (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:</p> <p>Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. przedmiotowego występkę dopuszcza się ten kto celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Nie ulega żadnym wątpliwości, iż omawiany czyn zabroniony jest typem powszechnym tj. takim, do którego popełnienia zdalny jest nieograniczone krąg podmiotów zdolnych do odpowiedzialności karnej. Podobnie bezsporne w doktrynie</p>		

prawa karnego jest stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem skutkowym, który materializuje się w poczynieniu przez pokrzywdzonego niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Co szczególnie istotne zwraca się uwagę, iż jest to typ konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo tym samym z owej niekorzystności rozporządzenia mieniem nie musi wynikać bezpośrednio szkoda dla podmiotu nim rozporządzającego. Niemniej przedmiotowa niekorzystność należy rozumieć w sposób obiektywny jako powzięcie czynności choćby pośrednio niekorzystnej dla pokrzywdzonego. W orzecznictwie ten stan obrazuje się chociażby przykładami sytuacji, kiedy pokrzywdzony na skutek wprowadzenia w błąd udziela pożyczki osobie znacznie mniej majątej aniżeli przedstawia się jego kontrahent. W takim przypadku dla zrealizowania owego znamienia przedmiotowego nie jest istotne czy pożyczka zostanie spłacona i w jakim terminie, lecz sam fakt owej niekorzystności wiąże się z udzieleniem świadczenia pieniężnego o bardziej ryzykownym charakterze, czego pożyczający nie

wiedział w chwili rozporządzenia mieniem. Ważne jest natomiast ażeby owa okoliczność będąca przedmiotem błędu/niemożności pojęcia przedsiębranego działania miała relewantne znaczenie dla powzięcia owej decyzji w przedmiocie rozporządzenia mieniem. Natomiast jako rozporządzenie mieniem należy rozumieć jako wydanie dyspozycji o charakterze majątkowym prowadzącej do przejścia określonych składników mienia do dyspozycji innej osoby. Na gruncie przedmiotowego przepisu nie jest istotne czy osoba rozporządzająca mieniem na skutek inkryminowanego oddziaływania sprawcy dysponowała mieniem własnym czy też cudzym. Ustawodawca w art. 286 § 1 k.k. przewidział trzy równoważne prawno karnie formy doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego. Mianowicie jako zachowanie realizujące przedmiotowy występki należy rozumieć wprowadzenie w pokrzywdzonego w błąd tj. sytuacje kiedy to sprawca kreuje w osobie dysponującej mieniem fałszywy obraz rzeczywistości, który ma znaczenia dla powzięcia decyzji o charakterze

finansowym. Drugim równoprawnym sposobem realizacji znamion oszustwa jest wyzyskanie błędu tj. sytuacja kiedy to sprawca wykorzystuje fakt, iż dysponent mienia z jakichkolwiek przyczyn niewłaściwie pojmując istnienie okoliczności istotnej dla rozporządzenia mieniem, a sprawca o tym wie i nie robi nic w kierunku tego, ażeby owo niewłaściwe pojmowanie rzeczywistości zmienić, co więcej korzysta z tego błędnego stanu świadomości przedmiotu czynności wykonawczej. Ostatnim sposobem realizacji czynności wykonawczej jest wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania jako desygnat tego pojęcia należy rozumieć zachowania kiedy sprawca doprowadza do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiot, który w danej chwili nie jest w stanie zrozumieć/odczytać charakteru podejmowanej czynności. Owa niemożność może być o charakterze stałym bądź też czasowym. Może ona wynikać zarówno z zaburzeń psychicznych rozporządzającego mieniem, jego upośledzenia umysłowego czy też chociażby co szczególnie istotne w tej sprawie z wady wzroku, która

uniemożliwia odczytanie przedłożonego przez sprawcę tekstu. Natomiast z uwagi na określenie, iż sprawca winien działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedmiotowego występku można dopuścić się tylko i wyłącznie w ściśle określonym zamiarze bezpośrednim tj. tzw. zamiarze kierunkowym. Nie jest natomiast istotne dla czyją korzyść będzie działał sprawca. Tym samym jako wypełniające znamiona tego występku należy ocenić zachowanie sprawcy, który nie miał na celu osiągnięcie korzyści majątkowej dla siebie, lecz osiągnięcia przysporzenia finansowego przez inną osobę, choćby nie zdającą sobie sprawę z okoliczności przedmiotowego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego.

Przekładając powyższe rozważania na okoliczności przedmiotowe niniejszej sprawy należało zauważyć, że S. U. swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego jej czynu. W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, że w świetle nawet samych wyjaśnień oskarżonej wprowadziła ona w błąd przedstawiciela pokrzywdzonej spółki

odnośnie zamiaru i możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania.

Trywialnym jest tu wskazanie, że owe okoliczności miały decydujące znaczenie dla pożyczkodawcy w procesie decyzyjnym o zawarciu tego rodzaju umowy.

Warto w tym miejscu raz jeszcze wskazać, że S. U. podała, że od początku wiedziała, że nie spłaci całego zobowiązania, gdyż nie pozwala jej na to sytuacja majątkowa/zarobkowa.

Owe sformułowanie było wystarczające do przyjęcia, że oskarżona wprowadziła w błąd pokrzywdzonego.

Sformułowanie to zostało ujęte także w opisie skargi oskarżyciela. Niemniej jednak opis czynu

wypadało uzupełnić o innego rodzaju co najmniej równoprawne wprowadzenie w błąd spółki. Mianowicie S.

U. podała, że uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 1600 złotych miesięcznie, podczas gdy w rzeczywistości jej

dochody były ponad pięciokrotnie mniejsze. To natomiast spowodowało fakt, że spółka podejmując decyzje o przyznaniu pożyczki nie znała

rzeczywistej sytuacji finansowej oskarżonej, co także należało uznać za istotną determinantę w procesie decyzyjnym. Dlatego też Sąd uzupełnił

opis czynu o tę właśnie kwestie. Dalej oczywistym jest, że na skutek owego wprowadzenia w błąd E. (...) dopuściło się niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Owa niekorzystność rzecz jasna wynika z tego, że tego rodzaju czynność prawna nigdy nie zostałyby przedsięwzięta, gdyby spółka wiedziała o zamiarze/możliwościach finansowych oskarżonej. Jednocześnie wskazać należy, że owo rozporządzenie mieniem dotyczyły nie tylko gotówki wprost przekazanej do ręki S. U., lecz także opłacenia jej karty przedpłaconej dotyczącej ubezpieczenia medycznego w firmie (...), gdyż pokrzywdzona spółka poniosła w tym zakresie właśnie wyszczególnione w akcie oskarżenia wydatki. Zatem racje należy przyznać pokrzywdzonej, że łączna wartość pokrzywdzenia spółki wyniosła 1154 złotych, zastrzegając zarazem, że dla bytu przestępstwa oszustwa nie jest wymagane przekroczenie żadnego progu kontrawencjonalizującego. Oczywistym w realiach tego procesu jest też fakt, że S. U. działała w ścisłym zamiarze kierunkowym uzyskania korzyści majątkowej. Gdyż bez wątpienia nawet w świetle jej wyjaśnień celem oskarżonej było

uzyskanie przysporzenia majątkowego. Toteż należało skonkludować, że zachowanie S. U. wypełniło wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k.

Wobec stwierdzenia, iż zachowanie S. U. wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu zabronionego pod groźbą kary konieczne było ustalenie stopnia społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowania pod kątem materialnej definicji przestępstwa zawartej w art. 1 § 2 k.k. Równocześnie ustalenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu było niezbędne do rozważania czy ów czyn oskarżonej S. U. stanowił wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 286 § 3 k.k., gdzie w orzecznictwie sądów powszechnych wskazuje się, że za przyjęciem tego rodzaju wypadku może wskazywać niższy od typowego stopień społecznej szkodliwości danego czynu. Natomiast kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości zostały przez ustawodawcę wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary

wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonej S. U. było karygodne, a stopień społecznej szkodliwości tego czynu należy zaklasyfikować na średnim, typowym dla przestępstwa oszustwa poziomie, co dyskwalifikowało możliwość zakwalifikowania tego czynu jako wypadku mniejszej wagi. Po pierwsze należało zwrócić uwagę, że na skutek działania oskarżonej doszło do rozporządzenia mieniem w kwocie przekraczającej 1000 złotych. Już to stwierdzenie wskazywało na brak mniejszego niż typowy stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Zważyć przecież należy, że przestępstwo oszustwa nie jest typem kontrawencjonalizowanym, i znamiona przestępstwa wypełnia także oszukańcze doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę kilku złotych. Natomiast w realiach tej sprawy S. U. zyskała przysporzenie

majątkowe przekraczające jej kwartalny dochód, co jednoznacznie wskazuje, że owo zachowanie nie miało cech zachowania drobnego, nieznaczącego w życiu oskarżonej. Dalej należy zwrócić uwagę, że w chwili czynu oskarżona była osobą młodą, zdolną do pracy, a jednocześnie bezrobotną prowadzącą rozrywkowy tryb życia, na którego sfinansowanie była wzięta rzeczona pożyczka. Również ta okoliczność tego inkryminowanego zachowania wskazuje na niemożność przyjęcia, że to zachowanie stanowiło wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 286 § 3 k.k. Dalej wskazać należy, że S. U. wprowadziła w błąd pokrzywdzonego odnośnie 3 niezwykle istotnych czynników decyzyjnych, tj. swojego zamiaru spłaty pożyczki, możliwości finansowych oraz wysokości osiąganego dochodu, co również winno w sposób katalizujący wpływać na ocenę stopnia karygodności tego czynu. Stąd też w ocenie Sądu okoliczności przedmiotowe i podmiotowe tego zdarzenia nie pozwalają na zakwalifikowanie tego zdarzenia jako wypadku mniejszej wagi. Okoliczność na prowadziła zarazem do braku możliwości warunkowego umorzenia postępowania

karnego wobec oskarżonej (wobec ustawowego zagrożenia przewidzianego dla typu podstawowego), co byłoby także niezasadne oceniając jej aktualną linię życiową, gdzie S. U. tylko w tym roku była kilkakrotnie ukarana za kradzieże sklepowe, a wobec niej toczy się również proces o groźby karalne. Warto zauważyć też, że biegli stwierdzili, że oskarżona przejawia cechy osobowości nieprawidłowej, jest uzależniona od alkoholu, przez co nie rokuje pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Rejonowy stwierdził także, iż czyn oskarżonej S. U. był zawiniony w świetle wymogów normatywnej teorii winy. W tym zakresie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżona jest osobą dorosłą, doskonale zdającą sobie sprawę z prawnie karnej ochrony mienia. Co więcej jak wskazują jej zeznania w tej sprawie działała ona z pełną premedytacją, chcąc zaciągnąć finalnie niespłaconą pożyczkę, a ów brak zapłaty był akceptowany przez oskarżoną w momencie zawarcia umowy. Nadto jak wynika z opinii biegłych psychiatrów oskarżona miała zachowaną w chwili czynu zdolność rozpoznania znaczenia jej czynu oraz pokierowania swoim

postępowaniem.

Oskarżona nie działała także w okolicznościach wyłączających winę z uwagi na działanie w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Za taką okoliczność nie może być przecież uznana chęć przestępczego sfinansowania niskiego lotu rozrywek, sprowadzających się do nadużywania alkoholu. Za wysokim poziomem zawinienia tego konkretnego czynu przemawia także działanie przez oskarżoną z pełną premedytacją w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż w realiach tego procesu istnieje możliwość postawienia S. U. relewantnego zarzutu braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Jednocześnie poziom owego zawinienia należy określić jako wysoki, gdyż brak jest istotnych okoliczności limitujących poziom jego zawinienia.

Biorąc pod uwagę wyżej wysłowioną argumentację Sąd Rejonowy w pierwszym punkcie uzasadnianego wyroku uznał S. U. winną czynu zarzucanego aktem oskarżenia doprecyzowując, iż wprowadziła ona w błąd przedstawiciela (...) S.A. także w zakresie wysokości

osiąganych dochodów tj. występku z art. 286 § 1 k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. U.	I	I	<p>Zgodnie z ustawowym zagrożeniem przewidzianym w art. 286 § 1 k.k. oskarżonej S. U. groziła kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Co więcej na skutek umieszczenia w kodeksie karnym art. 37 a k.k. owo zagrożenie zostało w sposób automatyczny rozszerzone na karę ograniczenia wolności oraz grzywnę. W tym miejscu należy przypomnieć, iż dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały określone w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację</p>

i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania dyrektywa, o której mowa w art. 58 k.k., albowiem ustawowe zagrożenie karą przekracza wymiar 5 lat pozbawienia wolności. Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie należało uwzględnić szereg okoliczności implikujących wymierzenie oskarżonej kary wolnościowej w granicach dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przede wszystkim należało zwrócić uwagę, że S. U., choć nie jest już formalnie osobą młodocianą, wciąż jest dopiero na progu swojego dorosłego życia. Stąd też ważne znaczenie

w procesie wyboru rodzaju kary winno mieć uwzględnienie wychowawczego aspektu kary. Dalej należy stwierdzić, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie implikuje konieczności orzeczenia wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności, choćby stosując potem instytucje warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przeciwnie względ na okoliczności tego czynu wskazują że bardziej adekwatną reakcją będzie wymierzenie oskarżonej kary wolnościowej. Kolejno należało spostrzec, że S. U. jest osobą o nieprawidłowej osobowości, Fakt ten należało połączyć z faktem już kilkuletniego pozostawania jej bez pracy. Stąd też w ocenie Sądu najtrafniejszym rozstrzygnięciem w tej sprawie jest wymierzenie S. U. kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym. Ów stosunkowo wysoki wymiar owych prac społecznych jest uzasadniony właśnie brakiem stałego zatrudnienia S. U., a także stwierdzeniu wynikającemu z akt, że jest ona bezdzietną panną, nie mającą nikogo na swoim utrzymaniu. Dalej

			<p>wymierzenie S. U. tego rodzaju kary pozwoli na dłuższy okres jej społecznej readaptacji, co jest wskazana właśnie z uwagi na wnioski biegłych psychiatrów. Do tego orzeczenie wobec S. U. grzywny nie byłoby właściwe biorąc pod uwagę możliwość braku osobistej odpowiedzialności za ten czyn, jej zły stan majątkowy, czy też wskazywaną już wyżej konieczność wdrożenia u oskarżonej potrzeby podjęcia pracy zarobkowej. Jednocześnie jako okoliczność łagodzącą w realiach tej sprawy należało wskazać jej pełne przyznanie się do winy oraz złożenie wyczerpujących wyjaśnień, opisujących szeroko okoliczności tego czynu, w tym przedstawiające jej sferę podmiotową. Zatem biorąc pod uwagę powyższe wskazania w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wymierzył S. U. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
S. U.	II	I	<p>Równocześnie należało mieć na względzie, że art. 37a § 1 k.k. wymaga aby w przypadku orzeczenia kary wolnościowej,</p>

zastosowano wobec sprawcy środek karny, środek kompensacyjny bądź przepadek. W realiach niniejszej sprawy w świetle niekwestionowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie można było orzec wobec S. U. obowiązku naprawienia szkody, gdyż pokrzywdzony już sprzedał ową wierzytelność, a więc nie ma istniejącej szkody do pokrycia. Nadto w tej sprawie nie można było orzec przepadku, chociażby z uwagi na brak istnienia przekazanych do dyspozycji Sądu dowodów rzeczowych. Tym samym możliwość orzeczenia wobec S. U. kary nie izolacyjnej była warunkowana orzeczeniem środka karnego. W ocenie Sądu z uwagi na okoliczności przedmiotowe tego przestępstwa zasadnym było orzec o podaniu wyroku do publicznej wiadomości. W ocenie Sądu tego rodzaju oddziaływanie zwiększy wiedzę prawną miejscowej społeczności, związaną z nie tak rzadkim procederem wyłudzenia pożyczek pieniężnych. Do tego owo orzeczenie będzie stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonej, która aktualnie jest mieszkanką tej gminy, przy jednoczesnym braku narażenia dóbr prawnych

			<p>pokrzywdzonego. Natomiast pewna istotna dolegliwość owego środka karnego będzie stanowić pewien element retrybutywny polityki penalnej państwa w tej konkretnej sprawie, gdyż orzeczona wobec oskarżonej kara realizuje głównie dyrektywę wychowania sprawcy. Jednocześnie w ocenie Sądu z uwagi na miejsce zamieszkania oskarżonej właściwym forum na umieszczenie odpisu tego wyroku będzie tablica ogłoszeń Urzędu Gminy K.. Zarazem okres 14 dni jawi się jako wystarczający dla osiągnięcia wyżej wyartykułowanych celów związanych z tego rodzaju reakcją karną. Dlatego też w punkcie II wyroku orzeczono wobec oskarżonej S. U. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego udostępnienie na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy K. przez okres 2 tygodni.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii</p>			

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Natomiast z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonej S. U. adwokata P. P. oświadczenia o braku opłacenia przez oskarżonego udzielonej mu pomocy prawnej Sąd Rejonowy przyznał obrońcy oskarżonemu stosowne wynagrodzenie. Przy określeniu tego wynagrodzenia Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o stawki wymienione w rozporządzeniu o opłatach za czynności adwokatów przyjmując w pełni argumentację wyrażoną w wyroku TK z 23.4.2020 r SK 66/19 czy postanowieniu SN z 7.1.2021 r., I CSK 598/20. Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd przyznał obrońcy oskarżonego adwokatowi P. P. kwotę 840 złotych tytułem nieodpłatnej pomocy</p>	

	prawnej udzielonej oskarżonej S. U. z urzędu w postępowaniu jurysdykcyjnym.	
IV	<p>Jednocześnie mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, deklarowaną przez ustawodawcę w art. 627 k.p.k. Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonej S. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążenia oskarżonej kosztami procesu w zakresie wyższym niż koszty opinii biegłych. Tutaj należy zwrócić uwagę, że czyn oskarżonej był umyślny, podjęty z pełną premedytacją osiągnięcia korzyści majątkowej. Nadto tego rodzaju koszty są absolutnie w zasięgu możliwości zarobkowych S. U., która to jest osobą młodą, zdrową fizycznie i przez to zdolną do podjęcia prostych prac zarobkowych.</p>	
Podpis		